

České Vídeňanky: Rozhovor se šéfredaktorkou VSL Dagmar Toufarovou

Petra Brunner
autorka projektu

Rozhovor vzniká v redakci Vídeňských svobodných listů na Margaretenplatz 7 (Viedeň V.), v mrazivém lednovém dni na začátku roku 2026. V prostoru, kde jsou noviny doslova na každém stole a v každé skříni, se potkává každodenní redakční provoz s archívem minulých desetiletí. A právě na letošní rok připadá výročí 80 let existence jednoho z nejdůležitějších médií české menšiny ve Vídni.

Viedeň pro Dagmar Toufarovou byla a je místem návratů. Městem, které se proměňuje – stejně jako lidé, kteří v něm žijí. V rozhovoru pro „České Vídeňanky“ mluví o své profesní cestě, zkušenostech ze zahraničí i o práci šéfredaktorky Vídeňských svobodných listů – „kronice české menšiny“, o odpovědnosti spojené s kontinuitou a o tom, proč se dnes cítí spíš Evropankou než „typickou Češkou“.

Do Vídně jste se poprvé na delší dobu dostala v roce 1997. Pamatujete si nějaké první dojmy?

Pamatuju si hlavně pocit „jinakosti“. Přijela jsem z Vysočiny – z krajiny, kde vystoupáte nahoru a otevře se vám nový horizont. A najednou Vídeň – placka, otevřený prostor až po horizont, kde se tyčí aspoň nějaké kopečky – Kahlenberg a Leopoldsborg.

K tomu netradičnímu pohledu se přidala i „jinakost“ lidí. Různorodý styl oblékání a také jiné vzorce chování. Například jsem si nemohla nevšimnout jiného přístupu ke klientovi ve službách – pozdrav prodavačky u pokladny či ochota obsluhy v bance. To byl pro mě tenkrát velký kontrast.

Co pro vás dnes Vídeň znamená v každodenním životě? Co vám přináší a co vám tu naopak chybí?

Viedeň je pro mě město možností. Nechodím každý den na kulturní akce, ale vědomí, že tu jsou a že si můžu kdykoli vybrat a někam jít, je pro mě důležité. Velkoměsto nabízí množství pracovních příležitostí, ale i míst pro odpočinek. Jsem ráda, že tu jsou kvalitní cyklostezky, dostatek zeleně a místa k objevování (zapadlé uličky, pasáže, průchozí dvory).

Baví mě drobnosti každodenního života. To, že v kavárnách mají noviny a lidé je opravdu čtou! Že si najdou čas sednout si, číst, dát si kávu a nikdo se jich desetkrát neptá, zda si ještě něco dají, nebo už zaplatí. Nebo malé rituály – například páteční ryba v restauracích, či dostupnost českého piva. Samozřejmě mi chybí častější kontakt s rodinou a příbuznými.

Máte pocit, že se v čase víc proměnila Vídeň, nebo vy sama v ní?

Myslím, že obojí. Vídeň se v mém životě objevovala vždycky ve chvílích, kdy jsem potřebovala změnu po nějakém osobním nebo profesním zlomu. Byla přístavem s možností návratu, který je sice za hranicemi, ale přesto blízko domova. Místem, kde se dalo znovu nadechnout. Často v této souvislosti používám výraz „Tapetenwechsel“. Ve chvíli, kdy mám pocit, že už všechno znám, že mě nic nepřekvapuje, vím, že je čas změnit prostředí. Jiný jazyk, jiní lidé, jiný kontext. Nepovažuji to za útek, ale spíš způsob, jak se znovu posunout.

S každým návratem jsem vnímala a vnímám i to, jak se město samo proměňuje. Velmi dobře je to vidět třeba na metru. Když jsem do Vídně přijela poprvé, některé linky byly kratší a některé stanice vůbec neexistovaly. Líbí se mi proměny z asfaltu na zeleň – například nedávno na Wiedner Hauptstraße nebo aktuálně na Naschmarkt.

Změna je ale vidět i na lidech. Mění se složení obyvatel, přicházejí nové kultury, jiná témata, jiný rytmus. Mám dojem, že „echt Vídeňáků“ je nyní možná na ulici a v centru méně než dřív. Město je ještě víc multikulturní, ale také je zde hodně turistů. Pro mě je ale důležité, že si Vídeň i přes tyhle proměny zachovává určité rysy a lidé (povětšinou) slušnost a respekt k sobě navzájem.

Dagmar Toufarová před skříní se svázanými jednotlivými ročníky VSL. V rukách drží katalog k výstavě „70 let Vídeňských svobodných listů“ a také první vydání VSL z roku 1946 a noviny z roku 2024 se článkem o udělení Medaile Za diplomacii

Jak se po letech života v různých zemích proměnil váš vztah k české identitě?

Postupně jsem si uvědomila, že se necítím být „typickou Češkou“. Nejsem ta z Vysočiny či z Česka, spíš se dnes vnímám jako Evropanka. Domnívám se, že je to spojené s tím, že jsem měla možnost dlouhodobě žít v jiných zemích, poznat jiné kultury a jinou mentalitu, být obklopena jinými jazyky.

Čím dál od domova a ČR jsem byla, tím mi byl domov vzácnější, ale zároveň tak nějak bližší. Dnes pro mě domov není vázaný na jedno jediné místo. Když jedu na Vysočinu, jedu domů – a když se vracím do Vídně, mám vlastně ten stejný pocit. Důležitá jsou nejen místa, ale i lidé tam.

Vaše profesní cesta je velmi pestrá – od výuky češtiny v Praze, Pekingu a Jekatěrinburgu, přes vedení časopisu na výuku němčiny (Freundschaft.cz), až po současnou pozici šéfredaktorky Vídeňských svobodných listů. Co vám tyto jednotlivé etapy daly a co z nich dnes nejlépe využíváte?

Moje profesní dráha nebyla lineární, spíš mozaikovitá. Často jsem dělala několik věcí současně – studovala a pracovala, byla zaměstnankyní i podnikala. Díky redakční zkušenosti a vedení časopisu jsem se naučila nejen pracovat s textem, ale i vidět práci redakce v širších souvislos-

tech – od nápadu až po finální výsledek, z pohledu autora, ale i čtenáře. A také vím, že to je vlastně firma s několika odděleními (účetárna, kontakt s klienty, marketing...).

Baví mě redaktorská a editorská práce a to, že se pořád dozvídám nové věci. Nejsem specialistkou jen na jedno téma a zároveň nemohu rozumět všemu, ale důležitá je pro mě orientace v různých tématech a schopnost je propojovat. A miluji networking – propojování lidí zajímavých se o stejná témata.

Zahraniční zkušenost lektorky českého jazyka v Číně a Rusku mi pak přinesla důležité uvědomění, že svět nefunguje jen jedním způsobem a není černobílý. Často to ilustruji na jednoduchém příkladu – svatební šaty nejsou všude bílé. V Číně jsou červené, v Indii je bílá barvou smuteční.

Tyhle rozdíly mi připomínají, že neexistuje jen jeden správný pohled a že věci je potřeba vnímat z různých úhlů pohledu a v širších souvislostech.

Na pozici šéfredaktorky Vídeňských svobodných listů vstupujete do čtvrtého roku. Když se za tou dobou ohlédnete, co sama považujete za nejdůležitější posun?

Myslím, že tím klíčovým bylo hledání rovnováhy mezi tradicí a změnou. Česká menšina má silnou potřebu kontinuity, což je pochopitelné, ale jak v jednom rozhovoru pro ORF zmínil Karel Kolařík: „Kde je tradice, musí být i inovace – bez ní by tradice netrvala moc dlouho.“

Posun se děje spíš po malých krocích a v rámci našich možností. Proběhly některé změny, ať už šlo o personální změny v redakci, obsahové a vizuální úpravy novin, ale i další „neviditelné“ změny. Od roku 2023 spravujeme kalendář akcí v tištěné i elektronické podobě, postupně rozšiřujeme náš web a pracujeme se sociálními sítěmi, např. Facebookem. Ve stádiu testování je elektronická verze novin, která reaguje na moderní požadavky a trendy.

Noviny se přirozeně vyvíjejí spolu s lidmi, kteří je vytvářejí. Každý šéfredaktor jim dává určitou podobu podle své osobnosti. Na tomto místě bych ještě ráda zdůraznila, že bez dalších lidí by tohle všechno nebylo možné. Velké poděkování patří dobrovolným autorům, spolkům, předplatitelům, inzerentům i podporovatelům.

Co vás na práci šéfredaktorky Vídeňských svobodných listů těší nejvíce?

Nejvíce mě baví objevování. Byla jsem ve Vídni několikrát – učila se zde němcky, studovala a pracovala, ale mé cesty se s menšinou neprotkly. Teprve díky novinám jsem začala zjišťovat, že jsem rok žila dvě ulice od redakce a půl roku nedaleko české školy. Nyní mám možnost (znovu-) objevovat místa, poznávat lidi a pochopit souvislosti – historické i novodobé. Najednou se mi otevřel úplně nový – velmi bohatý – svět.

Velkou radost mi dělá možnost dávat v novinách prostor různým hlasům. Snažíme se, aby Vídeňské svobodné listy byly otevřené a jsme vděční za příspěvky na různorodá témata od širokého spektra autorů. Vítáme nové nápady, ačkoli je

potřeba si vždy uvědomit, že idea a její realizace jsou často dvě dost rozdílné věci...

Co je naopak na Vaší práci nejnáročnější? A jak vypadá vaše každodennost v redakci?

Každodennost mé práce je hodně daná rytmem a cykly. Noviny fungují v pravidelných intervalech s fixními termíny a máme jasně daný systém práce, co je potřeba udělat nejdřív a co potom. Všechno musí klapnout: obsah, editorská a korektorská práce, grafika a tisk, distribuce i online výstup.

Stejně tak existují roční cykly a opakuje se události, které už známe dopředu, a mezi nimi se objevují nové akce a výzvy. Pro mě je důležité, aby se z téhle pravidelnosti nestala prázdná rutina, ale právě bohatost akcí, pestrost témat a množství autorů udržuje práci živou.

Co je ale dlouhodobě nejnáročnější, je omezená kapacita. Málo času, málo lidí a málo financí. To jsou tři věci, se kterými se člověk v menšinovém médiu neustále potýká. Do práce vkládám hodně energie a času, snažíme se plánovat, ale je potřeba také notná dávka umění improvizace, umět dělat kompromisy, aniž by utrpěla kvalita výstupů, které často vznikají ve velkém časovém tlaku.

Velká část práce přitom zůstává pro čtenáře neviditelná, neboť to není jen o tom jít na akci a napsat o ní, ale za hotovými novinami jsou hodiny práce, několik kol kontrol a oprav i nutnost rychlého rozhodování. I přes maximální snahu se může stát, že něco přehlédneme, právě kvůli časovým a technickým limitům.

Vídeňské svobodné listy letos slaví 80 let existence. Co podle vás tvoří jejich skutečné jádro – něco, co by mělo zůstat zachováno bez ohledu na dobu a proměny společnosti?

Za klíčové považuji to, aby se do novin dostávaly opravdu důležité informace. Aby lidé věděli, co se v komunitě děje – když se něco mění, když se ve spolcích volí nové vedení, že se stěhují na novou adresu, když přichází někdo nový, tak jej představit a tak dále. Nejde obsáhnout všechno a všechny, to není možné, ale jde o to, aby ty podstatné změny a události nezůstaly bez povšimnutí.

Vídeňské svobodné listy vnímám jako kroniku české menšiny. Místo, kde zůstávají zachycené informace, které by jinak zapadly. Právě tahle kontinuita je podle mě jejich největší hodnota. Oficiálně jsou Vídeňské svobodné listy hlavním médiem menšiny!

Ráda bych, aby si v novinách každý našel něco, co ho zajímá, aby byly zajímavé jak pro Rakušany s českými kořeny, kteří jsou zde již několik generací, tak pro krajany, kteří přišli v různých vlnách, a samozřejmě i pro nově přichozí.

S letošním výročím je spojena řada plánů. Co všechno se k 80 letům Vídeňských svobodných listů chystá?

Rok 2026 je pro nás rokem výročním a také rokem pokračujících a dalších změn. Oslavy jsme započali již koncem loňského roku, neboť se počátkem prosince v Praze v prostorách Senátu Parlamentu ČR uskutečnila vernisáž výstavy „80 let Vídeňských svobodných listů“. Základem byly roll upy, které vznikly před deseti lety u příležitosti 70 let VSL a doplněny byly dalšími exponáty ve vitrínách. Původně měla výstava skončit na konci roku, ale následně byla prodloužena až do konce ledna. Již o ni

projevily zájem další instituce a jednáme o jejím přesunutí. Kdy a kde si ji budou moci další zájemci prohlédnout, budeme čtenáře VSL informovat.

Rádi bychom uspořádali také akci ve Vídni a pozvali na ni všechny, kteří VSL dlouhodobě podporují a spoluvytvářejí. Zvláště nás potěší účast předplatitelů.

Letos také řešíme stěhování redakce, protože po padesáti letech končí nájemní smlouva na Margaretentplatzu 7. Z tohoto důvodu uvažujeme o tom, že bychom chtěli nabídnout možnost se do redakce ještě podívat – třeba formou dne otevřených dveří. Nevíme, zda a jaký zájem bude, ale přijde nám důležité, aby lidé viděli místo, kde noviny dlouhá léta vznikaly. Také je to pro nás možnost potkat se s našimi čtenáři...

Jak se podle vás v čase proměňuje česká menšina ve Vídni?

Pro mě osobně to je těžká otázka, protože českou menšinu neznám v tak dlouhém časovém horizontu. Ale z rozhovorů s lidmi je patrné, že se přirozeně vyvíjí a proměňuje – a jedním z velkých zlomů byl bezpochyby rok 1989. To, co bylo před a po „železné oponě“, se v komunitě stále vynořuje, často skrze vzpomínky a osobní zkušenosti. Tyhle věci nejdu jednoduše uzavřít.

Vnímám ale také – a opět to slyším i od dalších lidí, že se vztahy mezi spolky a jednotlivci postupně mění a zlepšují. Už nejsou tak vyhrčené jako dřív a existuje větší snaha spolu komunikovat a spolupracovat, i když samozřejmě ne všichni se všemi. O to víc si vážím konkrétních příkladů, kdy se spolky dokážou podpořit – ať už společnou akcí nebo prostou pomocí. Jako příklad mohu uvést součinnost Sokola a Vlastenecké omladiny při pořádání Maškarního plesu, ale i „Čajů o 5“ nebo při ochotnických představeních.

Přijde mi důležité, aby lidé chodili i na akce těch ostatních, nejen na „své“. Bez vzájemné podpory, spolupráce a otevřenosti vůči nově přichozím hrozí, že spolky budou postupně stárnout a zanikat – ne proto, že by neměly smysl, ale proto, že se v nich noví lidé necítí vítáni. Myslím si, že je důležité dávat prostor mladým a nově přichozím, pomoci jim zorientovat se a přirozeně je propojit s ostatními. Právě otevřenost a spolupráce jsou podle mě klíčem k tomu, aby menšina mohla fungovat i do budoucna.

Vaše práce vás přirozeně přivádí mezi lidi a na spoustu akcí. Jak se vám daří hledat rovnováhu mezi prací a soukromím – a co vám mimo redakci pomáhá opravdu vypnout?

Ano, oddělit práci a soukromí je občas těžké. Samozřejmě chodím na hodně akcí – často pracovní, ale mnohdy také ze zájmu. Mám ráda akce, kde se něco dozvím a potkám zajímavé a inspirativní lidi. Je to tak, že se pracovní a soukromá rovina prolínají a nejde je úplně striktně oddělit.

O to víc si dnes a denně uvědomuji, jak důležité je uhlídat si vlastní prostor a také energii, nenechat se prací úplně pohltit a vyčerpat. Volný čas trávím sice povětšinou také aktivně, ale tak, aby si hlava odpočinula a tělo se aspoň trochu hýbalo, když člověk jinak hodně sedí. Miluji projížďky na kole podél Dunaje, toulání se historickými uličkami nebo parky a postupně testuji všechny vídeňské bazény.

Důležitá je pro mě i rodina, příbuzní a přátelé. Jsou mi vzácné chvíle, kdy se člověk může potkat jen tak, popovídat si a zasmát se. Je mi blízký inteligentní humor a jazykové hrátky. Vážím si toho, když někdo přijde s nápadem někam vyrazit – ne vždycky to vyjde hned, ale když mám prostor, ráda se přidám.

Co byste si přála pro budoucnost Vídeňských svobodných listů – třeba v horizontu pěti nebo deseti let?

Přála bych si, aby se noviny udržely a posouvaly dopředu, i kdyby jen po malých krůčcích. Důležité je zachovat to, co funguje a má smysl, ale k tomu postupně přidávat něco nového – přidanou hodnotu, otevřenost, modernější přístup atd. – v rámci možností lidí, času a financí.

Dnes je těžké předvídat, jak budou noviny za pět nebo deset let vypadat. Možná se jednoduše přestanou tisknout a zůstanou jen v elektronické podobě. Kdy to bude, ještě nevíme, ale ta doba nejspíš někdy nastane. I já sama mám papír ráda, ale technologie a vývoj nám ukazují jiný směr.

Foto: Petra Brunner

Šéfredaktorka VSL u svého pracovního stolu

Zásadní pro mě ale je, aby noviny nezanikly. Digitální prostor je rychlý a proměnlivý – informace se v něm snadno ztrácejí, překrývají nebo mizí. Tištěné noviny, ať už v papírové podobě nebo uložené v archivech, knihovnách a muzeích, mají jinou trvanlivost. Jsou záznamem doby. A právě tohle bych si přála, aby se podařilo zachovat i do budoucna.

Děkuji Vám za otevřený rozhovor, který se tentokrát více zaměřil na Vídeňské svobodné listy v souvislosti s jejich osmdesátým výročím. Přeji Vám, aby se Vám do budoucna dařilo s citem navazovat na tradici, ale zároveň přinášet aktuální a zajímavá témata celé české komunitě ve Vídni napříč generacemi.

Sedm krátkých odpovědí

Vídeň ve třech slovech: 3x D = Domov / přístav – Dějá vu – Dunaj

Oblíbené místo ve Vídni: nábřeží Dunaje, kanál a schovaná zákoutí

Oblíbený podnik: z okolí redakce: Erbsenzählerei (vegetariánský bufet), Bierometer (s Budwarem od Kolaříka), Silberwirt v Schloss Quadrat (letní restaurace ve dvoře)

Ideálně strávený den ve Vídni: Procházka, jízda na kole nebo si jít zaplavat

Hudba, ke které se ráda vracím: Mám ráda i ticho. Když už hudbu, tak uklidňující, aby byl možný relax

Knihy: Mým oblíbeným čtením jsou mapy, slovníky a encyklopedie

Kulturní tip: Akce v Ehrbar Saale a Lorely Saale

Poděkování za dary

Velice děkujeme všem za peněžní dary = SPENDE na podporu naší vydavatelské činnosti, které jsme obdrželi v období prosinec 2024 až do konce roku 2025

Jména jsou uvedena ve tvaru (bez diakritiky), resp. jak byla uvedena na výpisu z banky a také v pořadí, ve kterém platby na náš účet dorazily.

■ částky od 1 do 19 eur

DI Zdenek Vesely, Monika Kostohryz, Hauer Margareta, Vera Mottl, Anna Egermeier, Eva Maurer, Franz Wlk, Michael Kostohryz, Bilek Franz, Langer Miroslav, Maria Pribyl, Ludwig Musil, Libowitzky Irene, Hans a Vilemina Schmauz, Hromek Karl, Dr.Med. Lubica Mühlberger, Veronika Kracikova, Christa Cernajsek, Dr. Silvia Petrin, Dipl.Ing. Tomislav Vasicek, Silvia Buchal, Nina Nemetlu, Margareta a Bohumil Kubes, BA Christian Herget, Prazak Josef, Anton Florian, Otmar a Ing. Libuse Freitag, Alena Tobrman, Dr.Med. Drahomira Paroubek, Dipl.Ing. Ladislav Czap, Gregor Vera, Marian a Milada Miricka, Nicole Schoenbrunn, Strnad Maria, Dana Sulova, Dr. Jan Krupka, Jana Simkova, Karl Kollmann, Kornelie Sterba, Seknicka Johannes, Monika Pirnerova, Sonja Kunz, Dr. Markus Vesely, Jana Salot, Hrbek Hedwig, Michaela Albadri, Mag. Alexandra Pibil, Petr Dikan, Josef Osmera, Ivana Stottan, Ivana Stottan, Paul Habr, Christa Seda, Brigitte Kronberger, Anton Vytiska, Mag. Michaela Jana Löff, Monika Kostohryz, Vlastimil Dlabal, Premysl Janyr, Ladislaus Kmoch, Farohi Framarz a Eva Maria, Eva Fuchs, Karl Kolarik Schweizerhaus Gesellschaft m.b.H., Jakub Ctvrtnicek a Liu Sau Man, Mag. Josef a MMag. Petra Steininger, Mag. Veronika Cervinka Janyrova, Dipling Stefan Kolarsky, Miroslava Buchwald, DI Jan a Dr. Olga Brozek, Weindorfer Nadzija, Stella Reiss-Stern, Olga Worrying, Bohumila Taschler, Hana Lutz, Jana Emerencie Kostrhunova, Dr. Erhard Chvojka, Karl Vanecek, Michaela Albadri, DDr. med. Ruzena Schwarz, Dagmar Vojtisek, Suzanne Auerhan, MMag. Dr. Zuzana Ronck, Mag. Ilona Mühlberger, Vera Mottl, Franz Bilek, Hanna a Tomas Kostohryz, Dr. Markus Vesely, Drahomira a Jiri Paroubek, Mag. Paul Rodt, Michael Honauer, Veronika Kracikova, Jaroslava Linha, Karl Hromek, Mag. Eva Zwitter, Ing. Veronika Hagenhoferova, Hans a Vilemina Schmauz, Jana Lukacovicova, DI Zdenek Vesely, Mag. Marcela a Dr. Mojmir Sevcik, Johanna Hostalek, Zdenek Homolka, Marie Jorda, Georg Gotfryd, Maria Magdalena Uher, Friedrich Foltin, Eva Maria Pritz, Pecina Miroslav, Margareta Hauer, Anna Jungwirth, Eva Maurer, Eva Krenek, Nadzija M. Weindorfer, Bohumil Kubes, Ilona Gross, Monika Kostohryz, Karl Krenk, Eva Weinwurm, Eva Philipp, Dr. Vera Gregor-Vohra, Premysl Janyr, Franz a Jana Valenta, Jana Simkova, BA Christian Herget, Franz Wlk, Langer Miroslav, Alena Tobrman, Milada a Marian Miricka, SOKOL WIEN XVI/XVIII, Vladimir Bastl, Dipl.Ing. Ladislav Czap

DĚKUJEME, i malá pomoc pomůže a potěší!

■ částky od 20 do 49 eur

Mag. Dana Neugebauer, Jungwirth Anna, Jana Cejpek, Jindrich Foltin, Dr. Johannes Feßl, Viktor Brazdil, Ing. Tatiana Ninaus, Balounova Radovana, Helene Schrat, Jakub Stehlicek, Jakub Stehlicek, Bára Stadlbauer, Eva a Jan Zacek, Dr. Anna Krulis, Ing. Tatiana Ninaus, Mag. Wolfgang Rautner, Libowitzky Irene, Ladislaus Kmoch, Dr. Johannes Feßl

DĚKUJEME, že oceňujete naši práci a úsilí!

■ částky nad 50 eur

Lichtenegger Georg a Jarmila, Mag. Paul a Mag. Michaela Rodt, KATH MISSION FUER TSCHACHEN, Gregor Vera, Habr Paul, Mag. Marie Gruscher, Martin Dasek, Pecina Miroslav, Maria Safrata a Manfred Kuhn, Andrea Schwarzova, Mag. Georg Stöger, Mag. Katharina Lederer, Lichtenegger Georg a Jarmila, Alexandra Kolar a Jaroslava Linha, Dr. iur. Jarmila Kolar, Mag. Paul a Mag. Michaela Rodt, Mag. Marie Gruscher, Dipling Stefan Kolarsky, Dipl. Ing. Jan Halak, Dipling Eva Ceska, Mag. Dana Neugebauer, Paul Habr

DĚKUJEME, že podporujete české menšinové/krajanské noviny v Rakousku!

Budeme vděční i za další SPENDE = peněžní dary během roku 2026.

Bundeskansleramt

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Poděkování patří samozřejmě rakouskému Spolkovému kancléřství (BKA) a českému Ministerstvu zahraničních věcí (MZV) za jejich finanční podporu.

Speciální poděkování patří Českému srdci a jeho předsedkyni Věře Gregorové.

A také našim třem stálým inzerentům: Hotel Pošta, Ing. Thomas Schmaus a Del Fabro Kolarik / Schweizerhaus (viz poslední strana VSL).

Pokud jsme (náhodou) někoho zapomněli jmenovat, neberte to prosím osobně. Všem děkujeme!

Medailonek

Mgr. et Mgr. et Bc. Dagmar Toufarová

Narodila se v roce 1977 v Jihlavě. Vystudovala bakalářský obor cestovní ruch s rozšířenou jazykovou přípravou v Hradci Králové a následně na Univerzitě Karlově dva magisterské obory učitelství německého a ruského jazyka a poté českého jazyka pro cizince. Dlouhodobě se profesně věnuje výuce jazyků, metodice a didaktice. Působila na Univerzitě Karlově, Hospodářské univerzitě ve Vídni i ve vzdálenějším zahraničí – jako lektorka českého jazyka a literatury – v Číně a Rusku.

Má bohaté zkušenosti jako vydavatelka a šéfredaktorka časopisu „Freundschaft“. Od roku 2022 působí ve Vídeňských svobodných listech, kde od roku 2023 zastává pozici šéfredaktorky.